

A. 6542, 16.

II C
1590

ACTIO
INJURIARUM
NASI
contra
PODICEM.

Schweinfurti,
Sumptibus Pompeji Pordæi
Prostat ad sellas Proculianas.

Odem anno, qvo liticula reliquo corpori cum ventre intercedebat, illius appendici qvæ sedere solemus, etiam maximam invidiam movere reliqua membra. Convenit igitur diem ignavæ huic parti ad tribunal bonæ mentis dicere. Intercedebant privatæ qvædam inimicitiae naso cum podice, qvod hic sæpe, non sine magna injuria ejus ventrem cum sono exoneraverat, interdum male succedente silentio secretius. Itaq; nasus hoc sibi negotium dari postulans accusatoris partes in se recepit. Venerat dies vadimonii, qvem Cloacinæ Veneri sacrum majores fecerant. & exorata dicendi venia auctor, Qvamvis citò, inquit obfolescat gloria in Fordidis hostibus, indignitas tamen rei facit, ut publicam caussam etiam adversus impurum susciperem non dubitaverim. Quid enim iniqvius, qvam esse aliquem in republica nostra civem, qui reliquorum labore alatur, crescat, pingue fiat, ipse autem segni otio diffluens præter turpe, brutum & infastum nomen nihil in censum deferat? Stare oculos in specula viæ exploratores, operumq; diurnorum lampada. Prægustare se cibos palato placituros, geminosq; canales pandere respirationi, &, si qvod deliquium cerebro accidat, odores transmittere salutares

res. Ipsum os cum interprete lingua præconem agere, mentis decreta enunciare, opem rogare, stipem petere, & nihil reliquum facere, qvod ad implendas boni civis partes pertinere videatur. Subsidariam oculis in cavendis periculis præbere aures operam, ad omnem strepitum intentas, ne quid res publica damni patiatur. Manus verò quærendis commodis, propulsandis injuriis ita ad sumam lassitudinem occupari, ut in his præcipua spes boni publici reposita non immerito videatur. Sic pedes, sic reliquum corpus in quotidiano officio esse, nec aliquod tam inutile aut deses in toto corpore membrum, qvod non Symbolam suam ad salutem publicæ felicitatis conferat. Tu verò (ita fatis accusatoriè reum compellabat) quid habes, qvod his opponere, ne dicam oppedere possis? O verè

Monstrum horrendum, informe, ingens, cui lumen ademptum.

Subsidis nempe inertis sagina, ac inter Acroteria tua turpem exhalas mephitim. Vah pudet dicere, quoties Thérsites ille proceribus nobis obsceno gutture oblocutus fit, quoties verecundiæ gravis fuerit, quoties bonam famam exploserit. Sed malo hæc bonæ caussæ præjudicio tacere, quam pudoris loqui. Istud saltem dico, indignum non mihi modo sed & reliquis ordinibus videri, qui post hac ex æratio publico alatur. Ejiciendum esse inutilem, aut saltem alimentorum subtractione ad majorem modestiam redigendum. Ita quidem numero nasus.

Postquam verò anno annutu, Mentis copia respondendi facta, ille clara tussi asperitatem faucium obiter

ex-

executiens ex Rhetorum disciplina suppressa primum.
altius voce ita ordiebatur.

Verba innocentia reperire facile est, modum
verborum tenere difficile, cuius vocem simul & si-
lentium abominatur iniquissimus actor, qui
extrema orationis parte etiam sententiam contra
me pronunciare, poenam velut ex tribunali di-
ctare stolidissime ausus est. Quantum autem imperi-
tus fori sermonem sequi possum, otium imprimis ob-
jecit & paedorem, quibus convicia quædam maledicen-
tiam autoris sui testantia interspersit. Qvod ad otii
calumniam spectat, tantum abest, ut probare caussam
æ quo judici adversarius possit, ut potius in manifesto
mendacio deprehendi facillimè queat. Neq; enim
si oculi, si manus, si pedes suis quisq; laboribus fun-
guntur, ideo ego desideo torpore inutili, nisi quis forte
& supervacanea velit dicere fundamenta, quæ totum
ædificium sustinent, ac otiosas columnas, trabes, ful-
cra, quæ oneribus ferundiserviunt. Ego verò sive se-
dere placeat, sive e quo vehi pulpam substerno meam,
ut mollius reliqua moles recumbere possit, & ephip-
pii naturalis vicem praesto. Qvin usq; adeò saginam
hanc impunè non possideo, ut de illa potius satisfaci-
am, si quid reliqua membra peccavére. Sive lingua
procaciùs se gessit, sive manus quid deliqvérē, ego inno-
cens plector, & tam barbarâ feritate succedaneæ nates
cæduntur, quasi illarum opera damnum datum sit. Et
iic quoq; vel hoc nomine grave tributum dependo,
pro impensis illis, quibus commune ærarium exhauire.
dico Arrogans quoq;, qvod caput sibi quasi monopolium
quoddam sapientiæ usurpet. Neq; enim usq; adeò obtusa
pectora gero, ut nihil in me consilii & rationis sit. Vah
quoties stulta phantasia deliro capiti cloacas fingit in-
somno

somno'matulas pingit. Ni prudentior ego imperium
detrectarem, scilicet Ennianum illud propudium tur-
pi abortu nasceretur, unde Virgilius aurum suum col-
ligere se prædicabat...

Sed venio jam ad locum fordium, qvas ineptulus
ille mihi objicit, qvi ipse pituitosi cerebri excrementa
geminis canalibus educit, turpius resorbet, latrina
capitis, superiorumq; partium sentina. Et possem hic
qvidem Claudii Imperatoris privilegio metueri, nisi
mallem beneficium istud Naturæ debere. Aut si re-
criminari vellem, ostenderem os, oculos, aures, suis
qvemq; fordibus laborare, nec esse ullum in toto cor-
pore foramen, ex qvo non purgamenta humorum
exsudent. Verissimè certè qvidam Carminum figu-
lus qvondam latrinæ suæ inscripsit:

**Urina, & Stercus, mucus, lachrymæ,
atq; saliva,**

**Corpore ab humano, qvà data,
porta fluunt.**

**Excolitur magna tamen ambitione
pudendæ,**

Ara Cloacinæ Stercutiiq; Jovis.

**Sic placet in medio sibimet scara-
bæus oleto,**

**O qvàm ridiculè stulte superbis
homo!**

Qvod

Qvod usq; adeò verum est , ut si casu qvodam cor-
pus perforetur statim purulentus cum sanie fætor
erumpat. Iniquissimum ergo meum solius crimen
fieri, qvod omnium est. Imò ne hîc qvidem meæ
spontis sum. Fluxum hunc sisto & transitum nego
erupturis fôrdibus, & statim intestino murmure venter
tumultuatur, lingua neglecti officii accusat tandemq;
purgationibus, suppositoriis, clysteribus via aperitur,
hifq; arietibus expugnatæ fores assulatim dissiliunt.
Quid ergò faciendum mihi, si & cum egero fastidior,
& cum contineo accusor? Cæterum si egeffisse culpa
est, oris ingluvies cum pocillatore naso accusanda erit.
Nisi enim tantum ciborum tuburcinando illud inge-
reret, sentina minus gravaretur, minus oleret. Istud
verò planè non ferendum, qvod spurcissimus nafus ne-
scio qvid ultra Vestalium sanctimoniam mentiri vide-
tur. Hæ enim cum pndoris sui adeo servantes essent, ut
compressis labiis Deam salutarent, ne occensus fori-
ris istius religionem incestaret, auspicia turbaret,
tamen 17, Cal. Julii qvotannis ex æde Vestæ retrimen-
ta ciborum egerenda curabant. Quid Ægyptios lo-
qvar, mortalium prudentissimos, qui qvid de sono
meo judicarint, vix audeo dicere. Sed non sonum a-
deo, inquis, qvam gravolentiam accuso. Quasi verò
& tuæ fôrdes spirent de messe Sæb æa. Et qvî pos-
sum svaviora reddere, qvam accipio. Cæpas, allium,
raphanaos, garum, muriam, haleces, rancidos ca-
feos, & qvid non impotens gula præcipitat, ex qvibus
nisi pastillos & opobalsamum conficio, pessimè au-
dio. Deniq; qvicq; illud, mali odoris est, hoc e-
go non facio, sed per posticam cum murmure indi-
gna.

hov

gnabundus ejicio. Corrumptuntur putredine,
intra ipsa viscera ingesti cibi, & vitium trahunt in
intestinis. Testor ipsum os, quod non raro vicariam
mihi operam praestat, quoties ventriculus semesos ci-
bos per pseudothyrum istud rejicit. Quid quod non
alieno modo, sed suo etiam ex cavernosis dentium ru-
deribus fætore idem multos in fugam conjiciat. Et
tamen osculis colitur ille, ego conviciis. Hercules cum
semel Augiae stabulum purgasset, in Deorum nume-
rum est relatus: ego qui cum quotidianis fordibus con-
flictor devotus & exsecrabilis habeor. Sed thure pla-
candus mihi renustulus nasus atque acerra, qui odio suo
publicæ causæ calumniam imponit. Quid enim odor
meus ad oculos, aures, os, manus, pedes? qui quid fiat
plerique nec intelligunt quidem, nisi tu ex speculatu
rem renuncias. Tu nimirum hoc solum muneris
tui usurpas, ut dijudicandis odoribus arbiter pendeas
potius quam sedeas, foetores ad tribunal non minus for-
didum voces atque censuram. Enim vero absque me si esset
ne hoc quidem officio satisfacere posses, nisi velis in
audita altera parte sententiam præcipitare. Nemo bo-
ni odoris fragrantiam intelligit, qui mali molestiam
ignorat, ut ne dicam plus opis ad sanitatem saepè in
hoc altero esse. Norunt foeminæ hysterics doloribus
laborantes. Multos contra rosæ & ambræ odor in
deliquium animi conjectit. Multi quem alii sestantur
odorem, fugiunt. Eos, qui ad beata Arabum littora
accedunt; cornua comburere, sentinam movere a-
jun. ipsa odorum savitatem in periculum sanitatis
Denique si usque adeo inutilis opera mea, des-
no

Q
H
1500

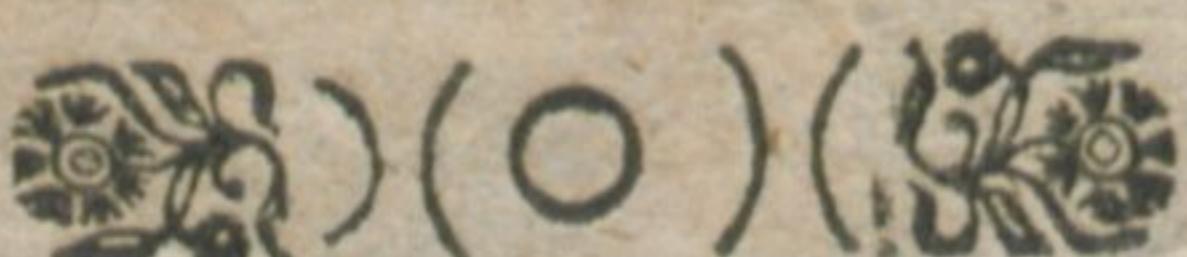
no malis & ingratis benefacere. Cedo meo muneri.
Regurgitent post hac, per me lane licet, per ipsas fauces
excrementa, perq; os & nares simetum illud erumpat.
Alium sibi respublica minore stipendio conducat, qvi
tam sordido, & invidioso tamen muneri operam elocet.
Hæc ille iratus follicantibus buccis, horrida & plusquam
centum ramorum voce perorabat.

Excepit deinde orationem, ingens silentium, nec
minor exspectatio omnibus in judicis urnam intentis.
Is autem deniq; ex tribunali suo secundum reum sen-
tentiam pronunciabat placidaq; oratione monebat,
ut colerent pacem, nec alter in alterius morbos mali-
gniūs inquireret. Ita salvam fore civitatem, si dissim-
mulatione mutua communia tegerent vitia & tolera-
rent. Ne verò impune ferret temerarius litigator,
procacitatem suam, jussus, quoties ille alter manubi-
as suas sub præcone venderet, ad hastam stare & plau-
dere.

Ita nempe placuit exemplo maximorum viro-
rum, qvibus jocosior Musa dividiæ nunquam fuit,
fuliginem mentis quotidiani ferè molestiis collectam
abstergere.

Heic ego vero male prurientem
Deprecor nasum: liceat severas
Qvæso nonnunquam tamen inno-
center,

Ludere Musas.

Idm

Pon TC 1590, RK

ULB Halle
004 352 130

3

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt

urn:nbn:de:gbv:3:1-3909-p0012-6

DFG

